

Čtyři černí mravenci

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: honsovak@gmail.com

Rána

„Mám problém,“ řekl první černý mravenec.

„Opravdu?“ podíval se druhý.

„Už zase?“ pousmál se třetí.

„Velký?“ řekl čtvrtý.

„Ještě pořád. Mám tak rád rána. Jsou nejlepší na všechno: na procházky, na cvičení, na čtení, na malování, na psaní a na zahradu, zkrátka – na všechno, ale ne všechno jde.

Nevím, jak je mám prodloužit.“

„Skutečný problém.“

„Špičatý, ne kulatý.“

„Možná mám pro tebe řešení,“ naznačil čtvrtý. „Hele: kdo má nápadů více, ať vstává o něco dříve.“

Kniha

„Mám velmi chytrou knihu,“ řekl první černý mravenec. „Takovou, která mi říká, co ano a co ne.“

„Neuvěřitelné!“ řekl druhý.

„To není možné!“ odvětil třetí.

„To by takovou knihu potom měli všichni! Nemyslíš?“ řekl čtvrtý a mávl rukou.

„Vždyť ji taky můžou mít,“ odpověděl první. „Když to s ní budou umět. Protože knihy jako tato nejsou jen tak. Jen napoví a nechají tě, jestli ti to dojde, nebo ne. Nejde o kouzlo. Jde o zkušenost, která se nabalovala mnoho generací. Zatím ji chápu spíš tak napůl. Ale pokaždé, když se na ni dívám, tak se mi tam něco spojí. Stará moudrost totiž i dnes platí.“

Papír

Uprostřed vřesoviště seděli čtyři černí mravenci.

„Někdy mám pocit, že mám v sobě tolik slov, že se roztrhnu,“ řekl první.

„A potom?“ zeptali se ho ostatní tři.

„Nic. Vezmu si papír a nikde ani slovíčko.“

Klobouky

Čtyři černí mravenci se rozhodli:

„Dost už bylo práce, je čas na výlet.“

„Půjdeme pěšky?“ zeptal se první mravenec.

„Klidně.“

„Kam?“

„Za horu.“

„Pak to bude pěšky obtížnější.“

Nasedli do auta a vyrazili.

Za horou je svět krásný, zvláště když jsi ve správné společnosti. Jedli, popili ale především si koupili klobouk.

„To jsme ale krásní!“ radovali se. „Mohli bychom je nosit denně.“

„Ne, ne, vždyť víš, jaké je to u nás na druhé straně.“

„Tam je to všechno takové opravdové.“

„Ajo, pravda.“

A dohodli se, že klobouky zůstanou tajemstvím.

Ale vždy když měsíc svítí obzvláště jasně, objeví se uprostřed noci mezi stromy. Na hlavách mají klobouky, honí se a šplhají po trávě. Najednou jsou všichni živí a všichni zdraví, šťastní na svých lehkých nohách, radují se ze sebe i ze světa kolem sebe.

Nový den

„Co mám dělat?“ zeptal se první černý mravenec.

„S čím?“ zeptali se ostatní tři.

„Mám dobrého kamaráda, který se pořád hledá. Utíká z domova. Je napjatý, a aby se zbavil napětí, hledá podivná rozptýlení. Skoro nemluví – a když už, tak neřekne, co ho trápí.“

„Posaď se k němu.“

„To dělám, když můžu. Ale když tam není, protože se potuluje trávou... Hledá cestu, ale nemůže najít tu správnou.“

„To je těžké.“

„Obtížné“

„Nepříjemné. A přece: pokud budeš poblíž a pružný a podržíš ho, možná o něco snadněji najde svůj přístav. A znovu se v klidu zotaví. Někdy se bez podpory neobejdeme. Ať ji přijme. Ať se vyškrábe ven, ach, ať to dokáže.“

Pampeliška

Byl úplněk, polovina dubna a čtyři černí mravenci vykopávali kořeny pampelišek.

„Kdo ví, jestli je to všechno opravdu pravda...“ zašeptal první.

„Co?“

„Ach, to všechno. Že je v kořenech dnes v noci víc síly...“

„Samozřejmě že je,“ řekl tiše druhý – a už se z něj sypaly rýmy:

„Je to pravda pravdoucí,

že čaj mrtvou veš probudí

z nebe přijde celá hubená,

pampeliškami zaplavená.“

„Nech toho! Zesměšňuješ staré vědomosti!“ zastavili ho ostatní. On však zavrtěl hlavou a řekl: „Ale ne, věřím v léčivé kořeny. Ale také vím, že i špetka radosti je léčivá.“

Děšť

Pršelo a čtyři černí mravenci mlčeli. Kapky stékaly po trávě, oni seděli pod lopuchem a dívali se na děšť.

„Občas mám trochu strach,“ řekl první.

„Z čeho?“ divili se ostatní tři.

„Abych vás třeba neztratil...“

„Bože můj! Co tě nenapadá. Jak bys nás mohl ztratit...“

„Já nevím. Jen aby... aby nás něco náhodou nerozdělilo. Pak by byl svět tak tísnivě prázdný. Všude chladno a pusto.“

„Co ty nevypustíš z pusy! Odkud se berou tyhle bludné myšlenky?“

„Ach... někdy jsou dny tak hnusně kyselé. Někdy sedím a všeho se děším. Najednou ještě toho, abych vás neztratil. Srdce mi buší a hlava mě třeští.“

„Vím, jak takové věci zastavit,“ řekl druhý mravenec a toho prvního opravdu pevně objal. I třetí a čtvrtý se k němu vmáčkli.

„Vidíš,“ řekli, „když se k sobě pevně pevně pevně přitiskneme, tak je úzkost fuč. A je to pryč.“

Tanec

Po lese se procházeli čtyři černí mravenci.

„Kdybych měl jen dvě nohy,“ řekl najednou první, „chodil bych do tanečních.“

„Proč tam i tak nejdeš?“ zeptali se zbylí tři.

„Já nevím... Někdo jednou řekl, že jsem poleno. Že je složité se mnou tancovat. A vůbec je těch nešťastných nohou moc.“

„To není hezké,“ řekl ten nejčernější.

„Zbytečně se držíš zpátky. Pojďme tancovat! Přímo tady! A hned teď!“

Zapískali si a zazpívali: jak lehký měli najednou krok. Cupitali kolem stromů a louží a mezi tím jeden za všechny čtyři řekl:

„Miluju tu radost, která se prostě stane. Která hřeje ještě mnoho dní.“

Spánek

„Celou noc jsem nespál a teď mě to bére, jako bych pod zem padal déle,“ vzdychal první černý mravenec, dost sklesle.

„Tak zavři oči,“ řekli ostatní tři. „Postaráme se o tebe.“

„Rád bych – ale kdo uvaří?“

„My.“

„A kdo zamete?“

„My.“

„A kdo pověsí vyprané prádlo?“

„My. No, to už jsme udělali. Necítíš, že to svěže voní?“

„Tak to si opravdu můžu lehnout? Děkuji. A ještě jednou děkuji. Co bych si bez vás počal... A přece víte – když bude potřeba, tak vám také pomůžu.“

Méně

„Dnes necítím tykadla,“ řekl první černý mravenec.

„Dobře, tak pojď za námi.“

„Taky necítím nohy.“

„Tak si sedneme a něco sníme.“

„Nemám hlad. Něco není v pořádku. Sotva přelezu trávu.“

„To je nepříjemné. Možná by sis měl lehnout. To je ono, vidíš, jako teď.“

„Jo, jo. Ale u nás přece nikdo neodpočívá. Není to tu zvykem. My všichni mravenci spěcháme, většinou rádi.“

Ticho. Mlčeli a zírali před sebe. Pak začalo pomalu mrholit:

„Možná opravdu moc spěcháme...“

„Možná se opravdu honíme zbytečně...“

„Možná nepotřebujeme tolik věcí...“

„Možná si mravenec může taky odpočinout a zpomalit.“

A všichni čtyři si lehli do trávy.

„Vytvořme svět, který nám bude víc šitý na míru,“ uzavřeli. „Těch nepříjemných potřeb je příliš. Příliš velký tlak se posouvat. Příliš mnoho nesmyslných očekávání. Začněme s novou mantrou: Méně. Méně. Méně.“

Každodennost

„Rád chytám poslední sluneční paprsky,“ řekl první černý mravenec. „Rád se dívám. Přitisknu se k jalovci a zírám do zlatavé dálky. Je mi jedno, kdo jde kolem a co si myslí. Tiše se dívám, kochám se a občas mě něco napadne...“

„Co?“ zeptal se druhý a i ostatní dva zvědavě zvedli oči.

„Třeba to, že každodennost je moje cesta.“ řekl ten první. „Že je na ní dost krásy. Jen se nesmím bát těch škarohlídů, co šíří žluč. Pryč, říkám si a budu si krunýř. Z východů a západů slunce. Každý den je mám na očích. Proto se mi každodennost tiše tichounce třpytí.“